

ASYLFRÅGAN | Fawzia fortsätter kampen för att bli svensk

”Så länge det finns en chans ger jag inte upp”

Fawzia Nasimis känslor för Sverige är starka. Hon älskar det här landet. Men hennes känslor är inte besvarade. I fem år har hon nu bott i Sverige och sökt asyl. Men efter varje överklagande blir svaret nej. Säkerheten i hennes hemland Afghanistan anses vara tillräckligt hög för att hon ska kunna återvända. I slutet av mars förra året träffade jag Fawzia Nasimi för första gången. Hon berättade då om sin rädsla för att bli hemskickad till Afghanistan. I dag, ett antal överklaganden senare, är hennes situation precis densamma.

Text & bild: Erika Nilsson

Erika Nilsson är journalist på lokaltidningen Fagersta-Posten.

Det senaste beskedet om utvisning kom från Migrationsverket bara några timmar innan jag träffar Fawzia Nasimi denna vintervackra januaridag.

– Jag satt och gick igenom vad jag skulle berätta för dig, om hur mycket jag tycker om Sverige och hur mycket kärlek jag får från människor här. Då ringde min advokat och berättade att det senaste överklagandet hos Migrationsöverdomstolen fått avslag. De fina tankarna bara försvann, säger hon.

Från Migrationsverket får hon bara beskedet att läget i Afghanistan är tillräckligt säkert för att hon ska kunna återvända dit.

– Men jag vet att det inte är tillräckligt säkert. Dessutom kan jag inte som ensamstående kvinna återvända dit. En man utan nätverk får det svårt att klara sig i Kabul. Hur det skulle vara för en kvinna ska vi inte ens tänka på.

Hon säger att hon känner sig som ett offer och att man har svikit henne både från svenskt och afghanskt håll.

Kom till Sverige 2004

Fawzia kom till Sverige i augusti 2004. Sedan dess har hon lämnat sin make och försökt starta upp ett nytt liv i västmanländska Fagersta. Hon bor ensam i en liten lägenhet som vänner hjälper henne att betala hyran för. Allt som finns i den har hon fått av vänner. Formellt sett är hon fortfarande gift med en afghansk man. Det är nu flera år sedan hon lämnade honom men han vägrar att sätta sin signatur på skilsmässopapperna.

“En man utan nätverk får det svårt att klara sig i Kabul. Hur det skulle vara för en kvinna ska vi inte ens tänka på”, säger Fawzia Nasimi som bott i Sverige i fem år. Idag bor hon i Fagersta.

Trots att Sverige verkar ha bestämt sig för att Fawzia inte ska få bli svensk så ger hon inte upp. Hon tänker nu överklaga till Europadomstolen.

– Så länge det finns en chans ger jag inte upp. Det är jättejobbigt, tufft och fruktansvärt, men det gäller ju mitt liv, säger hon.

Det är lätt att tycka synd om Fawzia, men det är inte det hon är ute efter. Det enda hon vill är att få bli svensk. På rätt sätt.

– Jag har hört hur man har kallat mig för parasit. Först visste jag inte vad det betydde. Nu har vänner talat om det för mig, säger hon.

“Jag har inte själv valt att bli parasit. Men hur mycket jag än försöker att göra rätt för mig så tvingas jag ju till att bli det. De ger mig ingen chans”, säger Fawzia.

- Jag har inte själv valt att bli parasit. Men hur mycket jag än försöker att göra rätt för mig så tvingas jag ju till att bli det. De ger mig ingen chans.

Hon får 61 kronor om dagen att leva på. Det finns möjligheter för henne att åka till en större stad och börja jobba svart. Men hon vägrar.

- Jag är inte sådan, jag vill göra rätt för mig.

Nyckeln är språket

Fawzia har mycket att säga. Och språket har hon lärt sig på egen hand.

- Språket är jätteviktigt. Det är nyckeln till samhället. Vi måste berätta om vår situation.

Som aktiv medlem i Svenska Afghankommittén har hon deltagit i bokmässor i både Göteborg och Örebro.

- Efter att jag pratat på de här bokmässorna har några ur publiken kommit fram till mig och kramat mig och tackat för att jag varit så modig som berättat om min situation, säger hon.

- De säger att de inte har vetat hur asylsökande blir behandlade i det här landet och att de nu skäms över att vara svenskar.

Att sitta hemma och vänta på att polisen ska komma och knacka på för att föra henne ut ur landet har aldrig varit ett alternativ. Två dagar i veckan jobbar Fawzia på Röda korsets second hand-butik Kupan i Fagersta. Nyligen fick hon även ett tillfälligt arbetstillstånd. Hon gick till arbetsförmedlingen för att skriva in sig, men då blev det stopp. Utan person-

nummer kom hon ingenstans.

- Nu har jag ansökt om ett tillfälligt personnummer och väntar på besked.

Som en boll på en fotbollsplan, beskriver hon sin situation.

- För mig handlar ett arbete om så mycket mer än att tjäna pengar. Jag får kontakter och lär mig språket. Det är viktiga delar som får mig att må bra.

Hon lägger handen på bröstet och berättar om hur mycket kärlek hon får av människorna hon lärt känna här. Hon säger att hon inte hade överlevt den här kampen utan dem.

När jag träffade Fawzia för tio månader sedan berättade hon hur jobbigt det var om nätterna. Utan medicin gick det inte att sova alls. Jag undrar om det blivit bättre i dag.

- Nej, det har bara blivit värre. Det är så svårt om nätterna när mörkret och tankarna kommer. På dagarna försöker jag göra något som får tankarna att försvinna, men när det blir kväll och det bara är jag och lägenheten då kommer osäkerheten och tankarna.

Hon berättar att ibland när hon står vid spisen och lagar mat tänker hon att hon borde laga lite extra så att hon kan spara till nästa dag.

Fagerstas högst besynnerliga välkomst-slogan. I Fawzia Nasimis fall lovar den hur som helst mer än den kan hålla.

– Men sedan kommer jag plötsligt på att jag kanske inte är kvar här i morgon.

Fawzia tar upp almanackan som ligger framför henne på köksbordet. På en av sidorna har hon skrivit upp några stödord för att kunna komma ihåg allt hon vill berätta för mig.

Jag skymtar orden älskar, språk, Sverige och arbeta.

– Allt jag saknar för att bli svensk är ett tillstånd. Jag kan språket och försöker varje dag att lära mig något nytt om hur det svenska samhället fungerar. Jag äter julbord och älskar Sverige lika mycket som jag älskar Afghanistan.

Trots att Fawzia har mycket elände att berätta om upplever jag henne som en glad och livfull person. Jag undrar hur

hon bär sig åt för att hålla humöret uppe.

– Det är en av mina personligheter. Nu mår jag mycket bättre än för två år sedan. Jag bestämde mig för att inte tillåta myndigheterna att kontrollera mitt liv. Jag engagerade mig i Röda korset och SAK. Nu har jag kontakter överallt. Människor som verkligen bryr sig om mig.

Hon har även en uppmaning till andra afghaner som befinner sig i hennes situation. Särskilt till dem som hungerstrejkar i väntan på att bli utvisade.

– Lär er språket, lär er hur svenskar lever, lär känna svenskar. Och Ät! Ät så mycket ni kan så ni blir starka och orkar kämpa. •